

UCENICUL magicianului

ED MASESSA

Traducere din limba engleză de
Adina Rațiu

CORINT JUNIOR
— 2017 —

— Tunete și fulgere!

Henry se cutremură. Își dăduse seama că făcuse o greșeală din clipa în care turnase o picătură din lichidul galben în balonul Erlenmayer. Lumina puternică și fumul erau un indiciu clar. Serena și Brianna își înăbușiră cu greu chicotele.

— Scuze, spuse Henry.

— SCUZE? explodă Coralis. Spune-i asta sătucului pe care l-ai șters de pe fața pământului din cauza neglijenței tale. Ori pădurii pe care ai transformat-o în piatră. Sau peșterilor care s-au surpat tot din pricina ta...

Bătrânul Făuritor de Baghete își curmă brusc acuzele în momentul în care următoarele cuvinte i se opriră în gât. Fruntea i se încreți de durere și regret. Preț de câteva secunde, în cameră se lăsă o tăcere stânjenitoare. Henry își ținea răsufierea, știind că Serena făcea același lucru.

Coralis se întoarse și părăsi grăbit încăperea, plesnind din trena pardesiului său lung și negru. În ultimul an, Henry fusese martorul acestei reacții de suficiente ori încât să-și dea seama că lecțiile din ziua aceea se încheiaseră.

— Nu din nou, murmură Brianna, uitându-se la experimentul terminat doar pe jumătate din mâinile ei. Ce rost are? Oricum nu am talentul necesar. Cel puțin, de data asta, a țipat la *tine*.

Serena văzu cum Henry se întunecă la față.

— Nu e vina ta, îi zise și își puse un braț în jurul lui. Cât durează până când se calmează?

Henry ridică din umeri. Nu putea răspunde, căci știa că durerea nu respectă un orar fix. Victoria pe care o repurtaseră împotriva lui Dai She în deșertul Arizonai, cu paisprezece luni în urmă, îi costase viața lui Randall. Cândva cel mai priceput ucenic al lui Coralis, Randall era motivul principal pentru care lumea era încă nevătămată.

Coralis nu își iertase cele întâmplare, iar, aici și când, un cuvânt era îndeajuns pentru a-i retrezi acele amintiri triste. Nu știa niciodată ce îl va supăra pe Coralis și cât va dura să-și revină.

— Ajută-mă să fac curățenie și ne putem ocupa de grădini mai devreme decât era programat, spuse Henry. Gretchen o să se bucure că îi acordăm mai mult timp.

— Așa e. Avea de gând să testeze îngrășământul tău, pe care l-ai creat din pură întâmplare.

Henry încerca să pară invidios, dar amândoi știau că este mândru de ea. Văzându-i zâmbetul larg, fata se întoarse cu spatele pentru a-și ascunde umbra de îmbujorare ce apăruse pe chipul ei măsliniu.

Brianna își dădu ochii peste cap.

— Eu am șters-o de-aici. Distracție frumoasă la grădinărit, spuse ea, desenând în aer niște ghilimele imaginare și zâmbind răutăcios, după care se strâmbă de durere. Au!

— Altă migrenă? întrebă Henry, dând să se apropie de ea.

Brianna întinse un braț pentru a-l opri.

— Sunt bine. Probabil sunt doar dureri de creștere, cum a spus și Gretchen.

Își luă la revedere de la ei cu un zâmbet stins.

— Sper ca Gretchen să aibă dreptate, zise Serena și îl apucă pe Henry de mână. Dar, deocamdată, trebuie să ne ocupăm de „grădinărit”.

Henry râse. Partea bună a acceselor de furie ale lui Coralie era că timpul petrecut în tovărășia Serenei se dovedise benefic pentru ei. În afară de experiențele asemănătoare ce îi uneau prin faptul că amândoi fuseseră smulși din sânul familiilor lor și trimiși într-o țară străină, cei doi păreau să își descopere cel mai bine abilitățile când erau puși în situația de a se

descurca singuri. Serena declarase la un moment dat că a învăța din propriile greșeli este la fel de important ca a învăța prin studiu amănunțit. Câtă vreme nu aruncau nimic în aer – lucru la care Henry avea un talent deosebit.

Uneori, rezultatele îl făceau chiar și pe Coralîs să râdă pe îmfundate – ca, de pildă, atunci când una dintre greșelile lui Henry făcuse ca unui fragment mare de cuarț roz să îi crească opt picioare și să o fugărească pe Gretchen prin curte. *Cuarțopodul* îl transformase pe Henry în ținta tachinărilor Serenei zile în șîr.

— Stai o clipă! Grădinăritul poate să mai aștepte. Nu e joi azi? întrebă Henry cu voioșîe.

— Ziua de hoinăreală! exclamă Serena.

Îl apucă pe Henry de mână și îl trase din clasă.

Castelul Coralîs se afla într-o zonă atât de izolată din Munții Carpați, încât proviziile săptămânale trebuiau aduse în căruțe trase de cai. Pădurea luxuriantă, bogată în floră și faună, se întindea pe kilometri întregi în toate direcțiile. Iar pădurea aceasta se deosebea de toate celelalte printr-o trăsătură aparte – avea personalitate. Henry și Serena o numeau Pădure, de parcă ar fi fost o ființă umană.

Pădurii părea să îi facă plăcere să se joace cu ei. Fiecare plimbare era o adevărată aventură. Într-o zi, o cărare era într-un loc, iar a doua zi dispărea; din

când în când, o potecă se închidea în urma lor, izolându-i de castel și de lumea civilizată.

La fel se întâmplă și astăzi.

Ieșiră printr-o gaură în zidul curții, care nu exista cu o zi înainte. Se închise imediat după ei, risipindu-le orice speranță de a mai reîntra. Serena adora aceste excursii. Era ca și cum castelul și împrejurimile sale se transformau într-un soi de învățător, asemeni lui Coralîs, și îi trimiteau într-o călătorie a cunoașterii, îndemnându-i să descopere zone noi și neștiute. Chicoti veselă, ca o fetiță de cinci ani care își primește prima coroniță de prințesă.

Henry porni înainte, ca să-și ascundă zâmbetul stârnit de reacția ei.

Înaintară pe drumul necunoscut preț de câteva minute bune. În cele din urmă, ieșiră într-un luminiș plin de flori sălbatice și ierburi. Nu rareori se întâmpla ca, în hoinărelile lor, să dea peste plante necunoscute, pe care i le duceau lui Gretchen. Era o botanistă desăvârșită și își împărtășea bucuroasă toate cunoștințele – ce plante puteau fi folosite la vindecarea rănilor și bolilor, care făceau vrăjile mai puternice și care erau atât de otrăvitoare încât o simplă atingere cu buzele putea avea rezultate catastrofale.

Nu mai văzuseră nicicând o asemenea abundență vegetală. Aproape toate plantele le erau necunoscute.

Odată ce cărarea se închise în urma lor, îmbiindu-i să meargă mai departe, Serena declară că, de data aceasta, erau prea multe pentru a le putea transporta pe toate înapoi acasă.

Henry se opri brusc, năpădit de o presimțire. Simți un fior trecându-i prin perișorii de la ceafă, pe care îl numea „simț de păianjen”.

Văzându-l, euforia Serenei se preschimbă în prudență.

— Ce s-a-ntâmpat, Henry?

— Nu știu, răspunse el, scărpinându-se în vârful capului, cu privirile ațintite la arborii care înconjurau luminișul.

Întregul peisaj era atât de calm, încât parcă vedea familii bucurându-se de un picnic tihnit printre flori. Și totuși plutea ceva neliniștitor în aer.

— Nu cred că ar trebui să mergem într-acolo.

— Pădurea nu ne-a pus niciodată în primejdie, spuse Serena.

Însă teama lui Henry era molipsitoare. Fata dădu să se întoarcă, după care își aminti că poteca se închisese în urma lor.

— Nu prea avem de ales.

În acel moment, Henry înțelese de unde izvora neliniștea lui.

— Nu e nicio cărare prin câmp. Nu ni s-a dat niciodată mână liberă.

— Poate că, în sfârșit, ne lasă pe noi să alegem, sugeră Serena. Poate că e un dar al Pădurii.

Încântată de explicația găsită, făcu vreo câțiva pași în luminiș.

Simțul de pericol al lui Henry se redeșteptă.

— Vino înapoi! strigă el.

Prea târziu. Într-o fracțiune de secundă, câmpul îi dispăru din față, iar în locul lui se înălță un zid de verdeață, prinzând-o pe Serena pe partea opusă.

— Serena! strigă Henry. Unde ești?

Nu se auzi niciun răspuns. De fapt, totul era confundat într-o tăcere mormântală – nici cîrîpît de păsări, nici foșnet de vînt. Se avîntă ca un nebun prin tufărișul des. Dar, în loc să înainteze, se trezi împins înapoi de vegetația vie. Cu cât se zbătea mai tare, cu atît întîmpina o rezistență mai mare; începea să piardă teren.

N-am mai pomenit o vegetație atît de furioasă, își zise Henry, aproape amuzat. Era furioasă de-a binelea. Când, într-un final, se lăsă păgubaș și întoarse capul, observă că poteca reapăruse în spatele lui.

O strigă pe Serena de nenumărate ori. Nimic. Era din ce în ce mai deznădăduit. Răcni „Serena!” din toți rărunchii. Nu existau nici lecții, nici vrăji pentru o asemenea situație. Chiar dacă i-ar fi venit vreuna în minte, se temea că gestul său ar fi înfuriat-o pe Pădure și mai tare.

Într-un acces de mânie, încercă să rupă o ramură din tufiș, dar nu se alese decât cu un pumn de frunze. Pe ramura dezgolită creșcă numai decăt alte frunze, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. „Bine! N-ai decât să te porți așa!”

O apucă pe potecă, gârbovit de spate, și merse către castel.

Drumul de întoarcere dură mai mult decât în mod normal. Dacă la dus cărarea fusese aproape dreaptă, la întoarcere părea să îl ducă pe ruta cea mai ocolitoare. La fiecare câteva sute de metri se îngusta, obligându-l pe Henry să se aplece și să se ghemuiască pentru a evita zgârieturile. Pădurea îi dădea o lecție – nu te pune cu Mama-Natură!

Liziera copacilor se termină brusc, mult mai aproape de zidurile castelului decât s-ar fi așteptat. Henry ridică ochii și slobozi un icnet, fiind la un pas să cadă în fund înainte de a-și regăsi echilibrul.

— Pe unde-ai umblat? a mormăit Coralis de la o înălțime de opt metri. Răspunde-mi!

Henry făcu un pas înapoi, speriat de furia lui Coralis. Se căznea să găsească o explicație, când îi veni o idee.

— Nu mi-o luați în nume de rău, domnule, dar e evident că știati foarte bine unde să mă găsiți.

I se păru că vede un zâmbet, dar acesta dispăru fulgerător.

— Ai grijă cum vorbești, îi zise Coralis, pe un ton sumbru. Unde-i fata?

Henry miji ochii. Coralis știa cât de mult îl deranja când se referea la Serena drept „fata”. Bătrânul încerca în mod intenționat să îl provoace.

— Acolo, răspunse Henry, făcând semn din cap înspre copaci.

— Pff! Era și timpul.

Nu era tocmai răspunsul așteptat de Henry.

— Să nu ne batem capul cu asta acum. Treci încoace. Avem musafiri.

Coralis se făcu de îndată nevăzut, lăsându-l pe Henry într-o mare dilemă. Găurile din zidul castelului nu se găseau niciodată în același loc, însă Pădurea îl conducea mereu direct la una. Nu și astăzi. În ambele direcții, cât vedea cu ochii, nu se zărea nicio intrare.

— Cum intru? strigă el către zid.

— Tu ești ăla isteț, îi răspunse Coralis de la poalele zidului. Dă-ți seama singur. Și ai grijă să nu superi castelul așa cum i-ai supărat pe bieții copaci.

Bieții copaci, pe naiba, își zise Henry. M-au chinuit mai rău decât o șleahță de bătauși.

Decise să meargă în direcția opusă lui Coralis, pipăind bolovaniile cenușii cu aspect de cărămidă care alcătuiau suprafața exterioară a zidului. Odată ajuns la colț, șovăi. Dat fiind prin câte trecuse în acea zi, voia să fie pregătit pentru alte situații neprevăzute.

Făcu un pas în față temător. Apoi, încă unul. La al treilea, făcu un salt înainte și dădu colțul. Credea că scăpase de surprize. Se înșelase.

La trei metri distanță, un șoim stătea neclintit pe cărare, împiedicându-l să înainteze. Henry ridică privirea pentru a-l striga pe Coralis. Șoimul dădu din cap dintr-o parte în alta, părând a-i sugera să nu o facă.

Era același gest pe care îl făcuse Randall în gara-jul lui Henry, la începutul aventurii sale.

Dar Randall era...

Henry simți că i se pune un nod în gât. Era imposibil. Izbi cu mâna în zidul din piatră, în speranța că se va întâmpla unul din două lucruri. Fie va speria șoimul și îl va pune pe fugă, fie se va deștepta dintr-un vis straniu.

Palma i se lovi de suprafața tăioasă.

— Au!

Își masă pielea cu putere, uitându-se la șoimul care clătina din cap – de data aceasta, dezgustat.

Henry se opri, simțindu-se deodată umilit. Tuși nervos pentru a-și drege glasul.

— Știi că e imposibil, dar trebuie să întreb. Ești... ești Ran...

Șoimul scoase un cârâit ascuțit și țâșni în aer, cât pe ce să atingă capul lui Henry cu fâlfăitul aripilor sale imense. Cât pe ce. Vârful unei gheare îi zdreli pielea capului. Henry avea să își examineze rana mai târziu, dar intuia că se află în același loc în care Randall îl zgâriase în garaj.

Ridică brațele ca să se apere și se prăvăli în... și prin zid, aterizând rușinos, la picioarele lui Coralís.

— Ai terminat cu șotiile? mârâi Maestrul Baghetelor Magice. Ridică-te și scutură-te de praf. Facem oamenii să aștepte.

Henry se uită nedumerit la zid. Gaura, dacă existase într-adevăr o gaură, dispăruse cu asemenea repeziciune încât se întreba dacă nu cumva, printr-o magie, trecuse direct prin piatră. Coralís traversă curtea cu pași iuți, obligându-l pe Henry să alerge după el pentru a-l prinde din urmă.

Știa că, într-un sfârșit, va trebui să îi spună lui Coralís despre întâlnirea cu șoimul, dar, cunoscând toanele bătrânului, își dădea seama că acela nu era un moment prielnic.